RESURSĂ

Haina de nuntă

Curs pentru ucenici în 8 lecții

Cuvânt Curat · 2026

Cuprins

Lecția 2: Darul și partea noastră 11
Lecția 3: Începutul drumului 21
Lecția 4: Schimbarea hainei 28
Lecția 5: Chipul lui Hristos și lupta 36
Lecția 6: Haina în primejdie 44
Lecția 7: Haina și ziua de la sfârșit 51
Lecția 8: Ziua nunții 57

Haina de nuntă: Curs pentru ucenici în 8 lecții

Bine ai venit la cursul „Haina de nuntă”. Este un curs în opt lecții pentru cei care vor să fie ucenici ai Domnului Isus și să fie găsiți gata în ziua nunții.

Poate ți s-a întâmplat să te pregătești de acasă pentru o nuntă. Ți-ai ales hainele cu grijă, ai pregătit darul și ai pornit la drum cu bucurie. Nici prin cap nu ți-a trecut că la ușă cineva te-ar putea opri și întreba, ca pe un om neinvitat, de ce ai venit. Așa a intrat și omul din pilda nunții fiului de împărat (Matei 22, versetele 1–14). A venit liniștit, crezându-se pregătit. Abia când împăratul a intrat să-și vadă oaspeții, s-a văzut că nu era îmbrăcat cu haina de nuntă.

Mulți dintre noi am moștenit o imagine care ne liniștește: haina de nuntă atârnă pe un cuier la intrare, gata spălată și călcată, iar oaspetele doar o ia în treacăt. Dacă lucrurile ar sta așa, împăratul l-ar fi trimis pe om înapoi în anticameră să și-o ia. Dar omului acestuia nu i s-a mai lăsat nicio ieșire. Haina lui nu lipsea de pe un cuier, ci lipsea din el.

Răspunsul Scripturii îl spune deschis Pavel în Coloseni 3, versetele 12–14. Haina de nuntă este chipul lui Hristos format în noi: o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare și, peste toate, dragostea. Ea este „îmbrăcămintea inimii care mă face asemănător cu Domnul Isus”. O asemenea haină nu poate atârna pe un cuier. Ea este ceea ce omul devine.

Aici stă și darul cel adevărat al lui Dumnezeu. Darul nu este o haină gata făcută, care ne scutește de schimbare, ci faptul că noi, oameni goi și murdari, putem deveni asemenea Fiului Său. Pentru aceasta El ne-a

dat totul fără plată: jertfa care spală, pe Învățătorul cel blând și smerit, pe Duhul Sfânt și Cuvântul. Școala este gratuită, dar la școală trebuie să mergi. Haina este a Lui ca izvor și ca putere, dar o poartă numai cel în care ea a crescut, prin ucenicie.

În cele opt lecții vom merge pe drumul ucenicului, pas cu pas: chemarea, darul și partea noastră, începutul drumului, schimbarea hainei, chipul lui Hristos și lupta, primejdiile, ziua de la sfârșit și ziua nunții.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Omul care a amuțit" și „Haina din cuier: o imagine care înșală".

Versetul acestei lecții este: „Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?" — Matei 22, versetul 12.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Ai fost vreodată la un eveniment unde ai simțit că nu ești îmbrăcat potrivit? Ce ai simțit în clipa aceea?

Partea întâi: Omul care a amuțit

Pilda pornește de la un Împărat care face nuntă fiului său (Matei 22, versetul 2). Tot ce urmează în studiul acesta se leagă de clipa în care Împăratul intră în sala de nuntă:

„Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și acolo a zărit pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. «Prietene», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?» Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: «Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.»" (Matei 22, versetele 11–13)

Textul are trei momente: privirea Împăratului, întrebarea Lui și sentința. Între întrebare și sentință stă un singur cuvânt despre om: „a amuțit”. În cuvântul acesta se strânge toată greutatea pildei.

Chemați, dar nepregătiți

Pilda vorbește despre două feluri de oameni care pierd nunta. Cei dintâi sunt poftiții care „n-au vrut să vină” (Matei 22, versetul 3); ei au rămas afară prin alegerea lor. Celălalt este omul nostru: el a venit și a intrat, dar nu era îmbrăcat. Cei dintâi nu au voit nunta. El a voit-o, dar nu s-a pregătit pentru ea.

În pildă omul acesta este unul singur, dar Domnul Isus arată în altă parte că sunt mulți ca el: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne!»” (Matei 7, versetul 22). Au prorocit, au scos draci, au făcut minuni, iar răspunsul Lui este: „Niciodată nu v-am cunoscut” (Matei 7, versetul 23). Au lucrat mult pentru Domnul, dar nu au devenit asemenea Lui.

Așa se înțelege cuvântul cu care Domnul încheie pilda: „mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22, versetul 14). Chemarea este largă, dar nu toți cei chemați sunt găsiți îmbrăcați.

Liniștea care înșală

În mintea lui, omul era pregătit, altfel nu s-ar fi așezat printre oaspeți. Primejdia lui nu era îndrăzneala, ci liniștea. Nu avea pe el ce trebuia să aibă și nu știa. De aceea pilda este atât de serioasă: poți să mergi spre nuntă cu inima împăcată și totuși să fii găsit fără haină.

Întrebarea pildei nu este, așadar, dacă suntem chemați, ci dacă suntem îmbrăcați. Lucrările mari, chiar și cele făcute în Numele Domnului, nu țin locul hainei.

O ușă care nu se mai deschide

De obicei, când cineva vine nepregătit, i se spune să se ducă să se îmbrace și să se întoarcă. Omului acestuia nu i s-a mai dat nicio șansă. Tăcerea lui arată că știa, în clipa aceea, că nu are nicio apărare.

O haină de pe cuier se poate lua într-o clipă. Un caracter nu se poate forma într-o clipă. Dacă haina de nuntă ar fi fost un obiect, omul ar fi putut fi trimis după ea. Pentru că haina era ceea ce omul trebuia să devină, în clipa aceea nu mai era nimic de făcut.

La fel a fost la cele zece fecioare. Când a venit mirele, „cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa" (Matei 25, versetul 10). Celelalte au bătut, dar au auzit dinăuntru: „nu vă cunosc" (Matei 25, versetul 12). Deosebirea dintre ele nu a fost că unele așteptau și altele nu, ci că unele erau gata. Așa a fost și în zilele lui Noe, când Domnul a închis ușa corabiei (lecția 2). Vine un ceas în care ușa nu se mai deschide și haina nu mai poate fi lucrată.

Întunericul de afară

Sentința din versetul 13 este mai grea decât ne-am aștepta. Omul nu este doar trimis acasă, ci legat de mâini și de picioare și aruncat „în întunericul de afară". Lipsa hainei nu este o scăpare de etichetă, ci o chestiune de viață și de moarte. Ce este haina vom cerceta pe larg în capitolul 9; aici reținem cât de gravă este lipsa ei.

Pe scurt

Omul din Matei 22 a fost chemat, a venit și a intrat, dar nu era îmbrăcat. Se credea pregătit, nu a mai primit nicio șansă, a amuțit și a fost aruncat afară. De aici se naște întrebarea care străbate tot studiul: ce este haina de nuntă și cum ajunge omul să o aibă?

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați Matei 22, versetele 3–6 cu Matei 22, versetele 11–13. Cei dintâi n-au vrut să vină, iar omul nostru a venit fără haină. Ce arată aceasta despre deosebirea dintre a accepta chemarea și a te pregăti pentru nuntă?

Întrebarea 3. Ce arată Matei 25, versetele 10–12 despre clipa în care pregătirea nu mai este cu putință? De ce n-a putut fi trimis omul din pildă să-și caute haina, dacă haina era ceea ce trebuia el să devină?

Partea a doua: Haina din cuier: o imagine care înșală

Imaginea moștenită

În istoria noastră religioasă am învățat adesea să ne închipuim haina de nuntă astfel: la intrarea în sala de nuntă este o anticameră cu un cuier plin de haine, iar oaspetele își ia una și o îmbracă. Potrivit acestei imagini, omul din pildă fie n-a văzut cuierul, fie l-a nesocotit.

Imaginea are și o formă mai evlavioasă. Haina ar fi un dar pe care Dumnezeu îl pune peste om din afară: o neprihănire străină, care acoperă omul așa cum este, fără ca el să se fi schimbat. Omul n-ar avea altceva de făcut decât să accepte darul. În ambele forme, haina este un obiect gata făcut, care așteaptă undeva în afara noastră.

Pilda însăși contrazice imaginea. Dacă haina ar fi atârnat pe un cuier, Împăratul i-ar fi putut spune omului să se întoarcă în anticameră și să se îmbrace. Împăratul nu face așa.

Ce lipsește din imagine

Imaginea cuierului încurcă două lucruri care trebuie ținute deosebite:

- iertarea păcatelor și intrarea în legământ, pe care Dumnezeu ni le dă prin jertfa lui Hristos, fără niciun merit al nostru;

- haina de nuntă, pe care Scriptura o descrie ca fiind făcută din îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare și dragoste (Coloseni 3, versetele 12–14).

Iertarea se poate primi într-o clipă. Îndurarea și răbdarea nu se primesc ca un obiect; ele cresc în om. Nimeni nu poate pune blândețe pe umerii unui om mânios, așa cum pui o haină pe umerii cuiva. Dacă haina este chipul lui Hristos, ea poate fi purtată numai de cel în care chipul acesta a fost format.

Această jumătate de adevăr este des întâlnită. Unii cred că rolul nostru se limitează la a chema mila lui Dumnezeu și a-L lăsa pe El să ne pună haina pe umeri. Alții „se mulțumesc doar cu curățirea de păcate prin sângele Domnului Isus și nu merg mai departe". În amândouă cazurile omul rămâne liniștit, ca oaspetele din pildă, fără să observe că nu s-a schimbat. Avertismentul este simplu: nu-ți clădi siguranța pe un verset rupt de celelalte. Haina de nuntă se înțelege numai din Cuvântul citit întreg.

O obiecție frecventă: mântuiți numai prin sânge

Obiecția sună astfel: hainele sunt spălate în sângele Mielului, iar noi doar le primim prin credință. Mântuirea este un dar, „nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Efeseni 2, versetul 9). Orice vorbă despre partea omului pare deci o întoarcere la mântuirea prin merite.

Obiecția are în ea un adevăr care trebuie păstrat întreg. Omul păcătos nu putea plăti cu faptele lui bune prețul răscumpărării. Trebuia să moară pentru el Cineva fără păcat, și Acela a fost Domnul Isus.

Dar textul nu se oprește aici. Versetul următor spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2, versetul 10). Harul nu ne scutește de schimbare, ci ne pune

în lucrarea lui Dumnezeu, ca să fim zidiți. Iacov adaugă că și dracii cred și se înfioară (Iacov 2, versetul 19), fără să aibă faptele credinței, adică fapte făcute în ascultare de Dumnezeu. Greșeala nu stă în a crede în sânge, ci în a face din el singura parte a lucrării (vezi capitolul 8).

Crucea: ușa școlii

Ca să nu cădem nici într-o extremă, nici în cealaltă, trebuie să știm ce loc are crucea în planul lui Dumnezeu. Sunt două greșeli opuse:

- unii cred că ajunge să crezi în jertfa de la cruce, iar învățăturile Domnului și lucrarea Duhului devin opționale;
- alții se bizuie pe faptele lor și nesocotesc lucrarea crucii, căutând „să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși" (Romani 10, versetul 3).

Prin cruce Dumnezeu „ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor" (Coloseni 1, versetele 13–14). Planul lui Dumnezeu nu se limitează însă la curățirea de păcate, ci „are în vedere și desăvârșirea caracterului nostru". Crucea ne așază într-o stare nouă, în care Dumnezeu poate lucra cu noi prin Duhul Sfânt. Ea este ușa prin care intrăm în școala lui Hristos, nu absolvirea ei.

Pe acest drum nou, sângele rămâne de neprețuit. Cât timp umblăm în lumină, „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat" (Întâi Ioan 1, versetul 7), chiar și de greșelile pe care le facem fără voie, ca niște elevi care învață. Avertismentul este însă la fel de limpede: „dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate" (Evrei 10, versetul 26). Sângele deschide drumul și ne ține curați pe el, dar nu merge în locul nostru.

Pe scurt

Imaginea cuierului înșală pentru că face din haină un obiect pus peste om, nu un chip format în om. Jertfa lui Hristos curățește, răscumpără și deschide ușa școlii, dar nu ține locul lucrării prin care devenim asemenea Lui. Rămâne întrebarea: dacă haina nu este un obiect dăruit, ce anume ne dăruiește Dumnezeu?

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Citiți Matei 22, versetele 12–13 și Coloseni 3, versetele 12–14. Dacă haina este făcută din îndurare, blândețe și răbdare, de ce nu poate ea atârna pe un cuier și nu poate fi pusă peste un om care nu s-a schimbat?

Întrebarea 5. Comparați Efeseni 2, versetele 8–9 cu Efeseni 2, versetul 10. Ce ne dă harul fără plată și pentru ce lucrare ne zidește apoi Dumnezeu, ca pe niște ucenici?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Pe ce te-ai bizuit până acum când te-ai gândit la ziua întâlnirii cu Domnul: pe chemare, pe lucrări sau pe ce a devenit inima ta? Discutați în perechi.

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. În fiecare zi a săptămânii, citește Coloseni 3, versetele 12–14 și notează o împrejurare în care ai avut prilejul să arăți una dintre însușirile hainei.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Am fost chemați, dar întrebarea este dacă suntem îmbrăcați.
- Haina de nuntă nu atârnă pe un cuier: este chipul lui Hristos format în noi.
- Crucea deschide ușa școlii; haina se lucrează pe drumul care urmează.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” — Matei 22, versetul 12.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Darul și partea noastră”. Te așteptăm.

Lecția 2: Darul și partea noastră

Bun venit

Bine ai venit la lecția 2 din cursul „Haina de nuntă”. Data trecută am vorbit despre „Întrebarea pildei” și am reținut trei lucruri.

- Am fost chemați, dar întrebarea este dacă suntem îmbrăcați.
- Haina de nuntă nu atârnă pe un cuier: este chipul lui Hristos format în noi.
- Crucea deschide ușa școlii; haina se lucrează pe drumul care urmează.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Darul adevărat: școala lui Hristos” și „Noe: harul primit și corabia lucrată”.

Versetul acestei lecții este: „Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.” — Geneza 6, versetul 22.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Gândește-te la un lucru pe care ai învățat să-l faci bine (o meserie, un instrument, o limbă). Ce a făcut profesorul și ce a trebuit să faci tu?

Partea întâi: Darul adevărat: școala lui Hristos

Domnul Isus a spus o propoziție scurtă, care cuprinde tot drumul ucenicului:

„Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui." (Luca 6, versetul 40)

Ținta școlii lui Hristos nu este doar ca ucenicul să știe ce știe Învățătorul, ci să ajungă să fie ca El. Pentru aceasta, Hristos înviat a dat apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători „pentru desăvârșirea sfinților… până vom ajunge toți… la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (Efeseni 4, versetele 11–13). Iar Petru leagă darul lui Dumnezeu de străduința omului:

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia… prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești… De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni." (Doi Petru 1, versetele 3–7)

Școala este gratuită

Nimeni nu plătește taxă de școlarizare în școala lui Hristos. Tot ce este necesar pentru ca haina de nuntă să crească în noi a fost pus la dispoziție fără plată:

- ușa școlii: jertfa lui Hristos, care ne iartă și ne curăță (Coloseni 1, versetul 14);

- Învățătorul: Domnul Isus, care spune „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11, versetul 29);
- Profesorul care rămâne cu noi: Duhul Sfânt, care „vă va învăța toate lucrurile” (Ioan 14, versetul 26);
- ajutoarele: slujitorii Cuvântului, dați „pentru desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4, versetul 12);
- materia: Cuvântul lui Hristos, care trebuie să locuiască „din belșug” în noi (Coloseni 3, versetul 16).

Chiar harul este numit învățător: „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2, versetele 11–12). Harul nu ne scutește de școală; harul este școala.

Dar la școală trebuie să mergi

O școală gratuită nu face pe nimeni învățat dacă elevul nu vine la ore. Materia nu trece de la profesor la elev fără ca elevul să asculte, să exerseze și să-și însușească lecțiile. Așa a rânduit Domnul și ucenicia: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile… și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28, versetele 19–20). Nu doar să știe, ci să păzească.

Scriptura folosește chiar limbajul școlii. Celor care stăteau pe loc li se spune că, deși ar fi trebuit să fie de mult învățători, aveau iarăși nevoie să fie învățați cele dintâi adevăruri (Evrei 5, versetul 12). Hrana tare este „pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5, versetul 14). Iar disciplina lui Dumnezeu „mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12, versetul 11).

De aceea Petru, după ce a spus că Dumnezeu ne-a dăruit totul, adaugă îndată: „dați-vă și voi toate silințele” (Doi Petru 1, versetul 5). Darul nu anulează silința, ci o face posibilă.

Darul este ceea ce devenim

Darul cel mai mare nu este o haină pusă peste noi, ci posibilitatea ca noi să devenim altfel: să fim „părtași firii dumnezeiești” (Doi Petru 1, versetul 4). Aceasta este ținta hotărâtă de Dumnezeu mai dinainte: ai Săi trebuie „să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8, versetul 29). Pavel simțea „durerile nașterii” pentru galateni „până ce va lua Hristos chip” în ei (Galateni 4, versetul 19).

Duhul Sfânt ne schimbă îmbrăcămintea inimii treaptă cu treaptă: mânia lasă loc răbdării, mândria smereniei, asprimea blândeții. Ceea ce devenim pe drumul acesta este chiar haina de nuntă. Darul nu ne scutește de a deveni, ci darul este că putem deveni.

A Lui și totuși a noastră

Cum poate haina să fie a lui Dumnezeu și totuși să fie obținută prin pregătirea noastră? Știința unui elev bun vine de la profesor: el n-a inventat-o, ci a primit-o. Și totuși ea este acum a elevului, pentru că și-a însușit-o. Profesorul nu poate învăța în locul elevului, iar elevul nu poate învăța fără profesor.

Pavel ține împreună cele două părți: „duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur… Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2, versetele 12–13). Nu ne putem lăuda cu haina, pentru că tot ce are bun în ea vine de la El. Dar nici nu putem rămâne nepăsători, pentru că fără silința noastră ea nu crește.

Pe scurt

Dumnezeu ne-a dat fără plată tot ce ne trebuie: ușa crucii, pe Hristos ca Învățător, pe Duhul, slujitorii Cuvântului și Cuvântul însuși. Școala este gratuită, dar la ea trebuie să mergi și să-ți însușești materia. Haina de nuntă este a lui Dumnezeu ca izvor și a ucenicului ca roadă. Capitolul următor arată cum a trăit acest adevăr un om din vechime: Noe.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Citiți Luca 6, versetul 40 și Romani 8, versetul 29. Care este ținta școlii lui Hristos: doar să știm ce a spus Învățătorul sau să ajungem ca El? Ce înseamnă aceasta pentru haina de nuntă?

Întrebarea 3. Comparați 2 Petru 1, versetele 3–4 cu Doi Petru 1, versetele 5–7. Ce ne-a dăruit Dumnezeu fără plată și ce silință ni se cere? De ce darul nu anulează străduința, ci o face posibilă?

Partea a doua: Noe: harul primit și corabia lucrată

Într-o lume în care „răutatea omului era mare pe pământ” (Geneza 6, versetul 5), Scriptura spune despre un singur om:

„Dar Noe a căpătat trecere înaintea Domnului… Noe era un om neprihănit și fără prihană în vremea lui; Noe umbla cu Dumnezeu.” (Geneza 6, versetele 8–9)

Apoi Dumnezeu îi spune ce va face și ce are de făcut el: „Fă-ți o corabie de lemn de gofer…” (Geneza 6, versetul 14). Iar despre răspunsul lui Noe textul spune scurt:

„Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.” (Geneza 6, versetul 22)

Epistola către Evrei adună toată viața lui într-un singur verset: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care

încă nu se vedeau și, plin de o frică sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape familia; prin el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință" (Evrei 11, versetul 7).

Pilda nunții ne-a pus înainte un om care a venit fără haină. Noe ne pune înainte un om care a primit har și a lucrat ani îndelungați la ceea ce avea să-i scape viața.

Harul a venit întâi

Totul începe cu harul. „Noe a căpătat trecere" înseamnă că a găsit har înaintea Domnului. Noe nu și-a câștigat singur înștiințarea despre potop. Nu el a aflat că vine judecata și nu el a născocit mijlocul de scăpare. Dumnezeu i-a descoperit ce avea să vină, i-a dat planul corabiei cu toate măsurile ei (Geneza 6, versetele 14–16) și i-a făgăduit: „Dar cu tine fac un legământ" (Geneza 6, versetul 18).

Fără acest har, Noe ar fi pierit împreună cu toți ceilalți. Nicio înțelepciune omenească nu l-ar fi putut scăpa de ape. Așa este și cu noi: nimeni nu știe singur calea mântuirii și nimeni nu și-o poate închipui. Dumnezeu ne-o descoperă, ne cheamă și face legământ cu noi. Tot ce urmează stă pe temelia aceasta.

Partea lui Noe n-a făcut-o Dumnezeu

Dumnezeu a făcut ce numai El putea face. A dat înștiințarea, planul și legământul. A adus viețuitoarele la corabie: „vor veni la tine, ca să le păstrezi cu viață" (Geneza 6, versetul 20). A închis ușa după Noe (Geneza 7, versetul 16), l-a păzit în mijlocul apelor și și-a adus aminte de el (Geneza 8, versetul 1).

Dar corabia n-a făcut-o Dumnezeu. Porunca a fost „Fă-ți o corabie". Dumnezeu nu a coborât din cer o corabie gata făcută, așa cum nu atârnă nici haina de nuntă pe un cuier (lecția 1). Lemnul trebuia tăiat, grădele trebuiau ridicate, corabia trebuia unsă cu smoală pe dinăuntru

și pe din afară. Hrana pentru toți trebuia strânsă (Geneza 6, versetul 21). Toate acestea erau partea lui Noe. Dacă Noe ar fi așteptat ca Dumnezeu să le facă în locul lui, n-ar fi avut în ce să intre când au venit apele.

Iată deosebirea dintre har și nepăsare. Harul i-a dat lui Noe tot ce nu putea avea singur. Dar harul nu i-a luat ciocanul din mână. Dimpotrivă, i l-a pus în mână.

Aproape o sută de ani de lucru

Scriptura spune că Noe avea cinci sute de ani când i s-au născut fiii (Geneza 5, versetul 32) și șase sute de ani când a venit potopul (Geneza 7, versetul 6). Textul nu ne spune ziua în care a început lucrul, dar între aceste două date sunt aproximativ o sută de ani. Petru vorbește despre această lungă vreme ca despre zilele în care „răbdarea lui Dumnezeu era în așteptare… când se făcea corabia" (Întâi Petru 3, versetul 20).

O corabie atât de mare nu se ridică într-un elan de câteva săptămâni. S-a ridicat grindă cu grindă, poate zi de zi, an după an. Au fost diminețile obișnuite, în care Noe s-a sculat și s-a dus iarăși la lucru. Au fost anii în care nu se vedea nici ploaie, nici nor, și în care corabia părea un lucru fără rost.

Așa crește și haina de nuntă. Ea nu se țese într-o adunare de înviorare sau într-o zi de mare emoție. Se țese în zilele obișnuite, prin răbdarea arătată azi, prin iertarea dată mâine și prin smerenia învățată în fiecare zi. Un caracter, ca o corabie, se zidește în timp.

„Tot ce-i poruncise Dumnezeu"

De două ori Scriptura spune același lucru despre Noe: „a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu" (Geneza 6, versetul 22) și „Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul" (Geneza 7, versetul 5). Nu a făcut o corabie după

gustul lui, nici una mai mică, ca să termine mai repede. A lucrat după măsurile primite: lungimea, lățimea, înălțimea, fereastra, ușa, cele trei rânduri.

Aceasta este smerenia ascultării. Noe nu s-a pus mai presus de Cel care i-a dat planul. Nu a schimbat rânduiala lui Dumnezeu cu înțelepciunea lui. A păzit „tot", nu doar ce i s-a părut lui important. Așa cere și Domnul Isus ucenicilor Săi: „învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Matei 28, versetul 20). Haina de nuntă nu se croiește după măsurile noastre, ci după ale Lui.

Cu lepădare de sine, ca un rob, în frică sfântă

Cei o sută de ani nu au fost doar ani de muncă, ci și ani de lepădare de sine. Noe și-a dat timpul, puterile și avutul pentru o lucrare pe care lumea n-o înțelegea. Domnul Isus descrie vremea aceea: oamenii „mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul" (Matei 24, versetele 38–39). În mijlocul acestei lumi, Noe a fost „propovăduitor al neprihănirii" (Doi Petru 2, versetul 5). Ce au spus vecinii despre el, ani de zile, putem doar să ne închipuim.

Noe a slujit ca un rob. Nu a negociat cu Dumnezeu termenul și nici nu a cerut să i se arate mai întâi un nor de ploaie. Evrei 11, versetul 7 spune că a lucrat „plin de o frică sfântă". Aceasta nu era frica unui om speriat de pedeapsă, ci grija unui om care umbla cu Dumnezeu (Geneza 6, versetul 9) și nu voia să-L întristeze. Este aceeași grijă la care suntem chemați și noi: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu" (Efeseni 4, versetul 30).

Cine se uită la Noe vede ce înseamnă ucenicia din Luca 9, versetul 23: să te lepezi de tine însuți, să-ți iei crucea în fiecare zi și să-L urmezi pe Domnul, chiar când nimeni din jur nu înțelege de ce.

Corabia: haina lui Noe

Aceasta a fost haina cu care s-a îmbrăcat Noe și cu care și-a salvat viața: o viață de ascultare, trăită zi de zi în lepădare de sine, în smerenie și în frică sfântă. Corabia din lemn a fost semnul văzut al acestei haine nevăzute. Fiecare grindă pusă la locul ei a fost un act de credință și de ascultare.

Evrei 11, versetul 7 ține împreună cele două părți. Noe a ajuns „moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință". Dar credința lui nu a stat cu mâinile în sân. Ea „a făcut un chivot". Harul a făcut corabia cu putință, iar credința ascultătoare a zidit-o.

La sfârșit, „Domnul a închis ușa după el" (Geneza 7, versetul 16). Aceeași ușă închisă o găsim la nunta din Matei 25, versetul 10. Când au început apele, nimeni nu mai putea începe să-și facă o corabie. Cei care râseseră o sută de ani nu aveau ce să mai construiască într-o zi. Așa va fi și în ziua nunții. Haina care nu a fost lucrată în vremea harului nu mai poate fi lucrată după ce ușa s-a închis.

Pe scurt

Noe a primit har: înștiințarea, planul, legământul și ocrotirea erau ale lui Dumnezeu. Dar partea lui nu a făcut-o Dumnezeu. Aproape o sută de ani a lucrat la corabie, păzind tot ce i s-a poruncit, cu lepădare de sine, în smerenie, ca un rob plin de o frică sfântă de a nu-L întrista pe Domnul. Aceasta a fost haina lui. Roada Duhului, chipul lui Hristos în noi, este corabia noastră.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Citiți Geneza 6, versetele 8–22. Ce a făcut Dumnezeu pentru Noe și ce i-a lăsat lui de făcut? Ce înseamnă pentru tine că porunca a fost „Fă-ți o corabie", și nu „ți-am făcut o corabie"?

Întrebarea 5. Citiți Evrei 11, versetul 7 alături de Efeseni 4, versetul 30 și Matei 24, versetele 37–39. Ce înseamnă să lucrezi „plin de o frică sfântă”? În ce fel a fost ascultarea lui Noe haina cu care și-a salvat viața?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Care este „corabia” ta din această perioadă: lucrul pe care Dumnezeu ți l-a arătat, dar pe care tu trebuie să-l faci zi de zi?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Alege un lucru mic de ascultare pe care să-l faci zilnic toată săptămâna, ca o grindă pusă la corabie, și notează în fiecare seară dacă l-ai făcut.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Dumnezeu ne-a dat totul fără plată: școala, Învățătorul și Duhul.
- Harul nu ne ia lucrul din mână, ci ni-l pune în mână.
- Ca Noe, ne lucrăm haina zi de zi, păzind tot ce ne-a poruncit Domnul.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.” — Geneza 6, versetul 22.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Începutul drumului”. Te așteptăm.

Lecția 3: Începutul drumului

Bun venit

Bine ai venit la lecția 3 din cursul „Haina de nuntă”. Data trecută am vorbit despre „Darul și partea noastră” și am reținut trei lucruri.

- Dumnezeu ne-a dat totul fără plată: școala, Învățătorul și Duhul.
- Harul nu ne ia lucrul din mână, ci ni-l pune în mână.
- Ca Noe, ne lucrăm haina zi de zi, păzind tot ce ne-a poruncit Domnul.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Vremea iubirii” și „Spălată, crescută, împodobită”.

Versetul acestei lecții este: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” — Ioan 14, versetul 15.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Ce te-a atras prima dată la Domnul Isus: ce îți promitea sau cine este El?

Partea întâi: Vremea iubirii

Drumul spre haina de nuntă începe cu o întâlnire de iubire:

„Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, și iată că îți venise vremea, vremea dragostei. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea!” (Ezechiel 16, versetul 8)

Versetul stă într-un capitol în care Dumnezeu vorbește despre starea neputincioasă și lipsită de merit a celei pe care a găsit-o. Mireasa Lui nu vine dintr-o împărăție egală cu a Lui, nu din „Imperiul Persan sau Roman”. El Își alege o soție, o curăță și o scoate din păcat și din

întuneric. Spălarea, creșterea și împodobirea care urmează pornesc toate din această clipă.

Dumnezeu trece pe lângă fiecare

Versetul începe cu Dumnezeu care trece. El trece pe lângă fiecare dintre noi, Se uită și așteaptă. Trecerea Lui nu este grăbită. El vine la om, îi arată frumusețea Lui și a căilor Lui și are „pentru mine îndelungă răbdare, până se va trezi în mine iubirea față de El și față de căile Lui".

Dumnezeu nu forțează inima, ci o câștigă. Relația la care cheamă El este o logodnă, iar o logodnă nu poate exista fără dragoste. El nu urmărește doar acceptarea intelectuală a unor adevăruri, ci dorește să câștige inima omului pentru Fiul Său. Iar o inimă câștigată vrea să-I semene Celui pe care-L iubește; din iubirea aceasta se naște dorința de a merge la școala Lui. Dacă Dumnezeu a trecut și pe lângă viața ta, rămâne întrebarea: când Se uită la tine, găsește venită vremea iubirii?

Nu stârniți dragostea

Scriptura spune: „nu stârniți, nu treziți dragostea până nu vine ea" (Cântarea Cântărilor 2, versetul 7). Dragostea nu trebuie forțată și nici trezită înainte de vreme. Ea poate fi stârnită și prin oferte, prin a da și a primi.

Viața de zi cu zi ne arată cât de des se întâmplă aceasta. Cineva se căsătorește cu o fată pentru ce îi poate oferi, altcineva alege un băiat pentru că are mașină și casă. Poți semna un contract, poți respecta reguli și poți aparține unei organizații fără să iubești. „Însă nimeni nu intră într-o logodnă autentică fără ca inima să îi fie câștigată."

Întrebarea pe care nu o putem ocoli este aceasta: venim la Domnul Isus pentru El sau pentru ce are să ne dea? O iubire care privește doar la daruri nu ne va ține în școala Lui atunci când lecțiile devin grele.

Iubit pentru ce dă sau pentru ce este?

Oferta lui Dumnezeu este, fără îndoială, extraordinară. Cetatea are porți de mărgăritar și ulița de aur curat (Apocalipsa 21, versetul 21). Acolo nu mai sunt lacrimi, tânguire, țipăt sau durere (Apocalipsa 21, versetul 4). Oricine ar vrea să se mute dintr-un cort într-un palat.

Și totuși frumusețea materială nu este esența Împărăției. Gândește-te la cel mai frumos loc cu putință, dar plin de oameni egoiști, mincinoși, invidioși și mânioși. Un asemenea loc și-ar pierde repede frumusețea și armonia. Împărăția este definită, înainte de toate, prin caracterul locuitorilor ei. De aceea darul cel mai mare nu este palatul, ci faptul că noi putem deveni oameni potriviți pentru el.

Dumnezeu nu vrea să-L iubim pentru ce ne oferă, ci așteaptă vremea iubirii: „dacă L-am iubit doar pentru promisiunile Lui, atunci viața nouă nu a început". Se întâmplă ca la o evanghelizare celor veniți din lume să li se vorbească numai despre raiul ceresc, fără să li se arate frumusețea Domnului Isus. Întrebarea potrivită este cea din Cântarea Cântărilor 5, versetul 9: „Ce are iubitul tău mai mult decât altul?" Ca să se trezească dragostea, trebuie să descoperim frumusețea Domnului Isus și trăsăturile inimii Lui. Iar cine a văzut frumusețea aceasta dorește să o poarte.

Poala hainei și legământul

Când vine vremea iubirii, Dumnezeu face patru lucruri: întinde poala hainei Sale, acoperă goliciunea, jură credință și face legământ. Gestul poalei hainei era bine cunoscut în Israel. Prin el, un bărbat lua o femeie sub ocrotirea lui și o făcea a lui.

Cartea Rut ne arată acest gest. Rut era moabită: străină, văduvă și săracă, fără niciun drept în Israel. Ea i-a cerut lui Boaz: „întinde-ți poala hainei peste slujnica ta, căci ai drept de răscumpărare" (Rut 3, versetul 9). În ebraică, „poala hainei" și „aripile" sunt același cuvânt

(kanaf), iar același cuvânt îl folosește Domnul în Ezechiel 16, versetul 8. Ce i-a cerut Rut lui Boaz face Dumnezeu Însuși pentru sufletul pe care l-a iubit.

Poala hainei înseamnă ocrotire și legământ, nu încă haina de nuntă. Rut a fost luată sub ocrotirea lui Boaz, dar a trebuit apoi să trăiască în casa lui ca soție. Este începutul drumului, momentul în care intrăm în școala Lui.

Legământul acesta „nu este un legământ ca în relațiile de afaceri, ci este un legământ de căsătorie, de iubire". Iubirea aceasta se vede în ascultare: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14, versetul 15). Ascultarea este felul în care mireasa învață să-I semene Mirelui.

Pe scurt

Drumul spre haina de nuntă începe cu o relație de iubire. Dumnezeu trece pe lângă fiecare om, Își arată frumusețea și așteaptă cu răbdare. Face legământ cu cel a cărui inimă a fost câștigată pentru Fiul Său. Cine îl folosește pe Dumnezeu va părăsi școala când lecțiile devin grele; cine îl iubește va rămâne și va învăța să-I semene.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați Ezechiel 16, versetul 8 cu Rut 3, versetele 9–13. Ce înseamnă gestul de a întinde poala hainei peste cineva? De ce este el începutul drumului și nu sfârșitul lui?

Întrebarea 3. Citiți Cântarea Cântărilor 2, versetul 7 și 5, versetele 9–16. Ce trezește dragostea mireasei: ce îi oferă iubitul sau ce este el? Cum se naște din această dragoste dorința de a-I semăna?

Partea a doua: Spălată, crescută, împodobită

După legământ, Dumnezeu continuă:

„Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn. Ți-am dat haine cusute cu fir și o încălțăminte de piele de vițel de mare, te-am încins cu in subțire și te-am îmbrăcat în mătase.” (Ezechiel 16, versetele 9–10)

Versetele următoare adaugă podoabele: brățări, salbă, cercei și o cunună pe cap. Fata ajunge împodobită cu aur și argint, hrănită cu floarea făinii, cu miere și untdelemn, ba chiar împărătească (Ezechiel 16, versetele 11–13). „Ți s-a dus vestea printre neamuri pentru frumusețea ta, căci era desăvârșită de tot datorită strălucirii cu care te împodobisem” (Ezechiel 16, versetul 14).

Imediat după aceea vine o întoarcere dureroasă: „Dar te-ai încrezut în frumusețea ta și ai curvit, la adăpostul numelui tău cel mare” (Ezechiel 16, versetul 15). Și acest verset face parte din lecție.

Mai întâi spălarea

Ordinea din text nu este întâmplătoare. Dumnezeu nu a îmbrăcat-o în haine strălucitoare peste sângele de pe ea. Primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o scalde și s-o spele.

Așa lucrează El și cu noi. Ne ia din locul în care suntem goi și murdari, ne spală, ne curăță, ne jură credință și face legământ cu noi. Devenim ai Lui, „și apoi începe să ne îmbrace”. Spălarea aceasta este lucrarea jertfei lui Hristos și este în întregime a lui Dumnezeu: nimeni nu se poate spăla singur de sângele de pe el. Jertfa face posibilă iertarea și răscumpărarea, „pentru a putea fi puși într-o stare nouă”, în care Dumnezeu lucrează cu noi prin Duhul.

Spălarea nu este, așadar, capătul drumului, ci începutul lui. Este ziua înscrierii, nu ziua absolvirii.

Frumusețea Lui, crescută în ea

Capitolul spune despre această fată: „ai crescut, te-ai făcut mare” (Ezechiel 16, versetul 7). Frumusețea ei nu a apărut într-o zi. A fost o creștere, o lucrare îndelungată a grijii lui Dumnezeu. Podoabele s-au adăugat una după alta, iar hrana aleasă a făcut-o să înflorească.

Frumusețea era desăvârșită „datorită strălucirii cu care te împodobisem”. Ea vine de la Dumnezeu ca izvor și totuși a ajuns frumusețea fetei, așa cum știința profesorului ajunge știința elevului (lecția 2). Tot așa, frumusețea noastră nu vine din noi înșine, ci din chipul Lui format în noi. Dumnezeu ne crește, ne hrănește cu Cuvântul și ne învață prin Duhul, până când însușirile Lui devin ale noastre.

Această îmbrăcăminte este omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, „asemenea celei a soției Mielului”. Inul subțire din Ezechiel 16 ne trimite la Mireasa îmbrăcată în in subțire, care sunt faptele neprihănite ale sfinților (lecția 8).

Partea lui Dumnezeu și partea noastră

Tot ce este bun în haină vine de la Dumnezeu. Dar partea Lui nu este să țină o haină gata făcută, pe care noi doar s-o luăm, ci să ne spele, să ne învețe, să ne hrănească și să lucreze în noi prin Duhul. Partea noastră este să ne lăsăm spălați, să învățăm, să ascultăm și să umblăm în ce am învățat, așa cum Noe a umblat în ce i se poruncise (lecția 2).

Așa se lămurește și pilda. Împăratul nu l-a întrebat pe om de ce nu și-a cumpărat o haină de la croitor, ci de ce a intrat fără să fi devenit omul potrivit pentru nuntă. Avusese putința să se lase lucrat și n-a făcut-o.

Frumusețea care se poate pierde

Versetul 15 ne arată ce se întâmplă când frumusețea este despărțită de Cel care a dat-o. Fata „s-a încrezut în frumusețea ei”, a început să o socotească un bun al ei și a ieșit din legământ. Hainele primite au ajuns

podoabe pentru idoli (Ezechiel 16, versetele 16–18).

Chipul lui Dumnezeu în noi nu este un obiect pe care, odată primit, îl punem în buzunar. El rămâne viu numai cât rămânem în legătura de iubire și de ascultare cu El. Cine se încrede în frumusețea lui și părăsește școala o poate pierde (lecția 6). Smerenia este de aceea unul dintre firele hainei: ea ne ține aproape de Izvor.

Pe scurt

Ezechiel 16 arată ordinea lucrării lui Dumnezeu: mai întâi spălarea, apoi creșterea și împodobirea, până la o frumusețe desăvârșită. Spălarea este în întregime darul Lui; frumusețea vine tot de la El, dar crește în noi prin hrană, învățătură și ascultare. Iar frumusețea primită se poate pierde când ne încredem în ea și ieșim din legământ.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Citiți Ezechiel 16, versetele 7–14. Ce face Dumnezeu singur (spălarea) și ce lucrează El în timp (creșterea, hrana, podoabele)? Ce ne spune această ordine despre deosebirea dintre ziua înscrierii și ziua absolvirii?

Întrebarea 5. Citiți Ezechiel 16, versetele 14–16 alături de Apocalipsa 3, versetul 4. Ce arată căderea fetei despre o frumusețe despărțită de Cel care a dat-o? Ce te păzește pe tine de a te încrede în ce ai primit?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Ce înseamnă pentru tine, în săptămâna aceasta, să-L asculți pentru că Îl iubești, nu pentru ce primești?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Citește Cântarea Cântărilor 5, versetele 9–16 și scrie, în cuvintele tale, trei lucruri pe care le iubești la Domnul Isus pentru cine este El, nu pentru ce îți dă.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Drumul începe cu iubirea: Dumnezeu acoperă goliciunea și face legământ.
- Spălarea este ziua înscrierii; după ea urmează creșterea.
- Frumusețea primită se păzește prin smerenie și ascultare.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” — Ioan 14, versetul 15.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Schimbarea hainei”. Te așteptăm.

Lecția 4: Schimbarea hainei

Bun venit

Bine ai venit la lecția 4 din cursul „Haina de nuntă”. Data trecută am vorbit despre „Începutul drumului” și am reținut trei lucruri.

- Drumul începe cu iubirea: Dumnezeu acoperă goliciunea și face legământ.
- Spălarea este ziua înscrierii; după ea urmează creșterea.
- Frumusețea primită se păzește prin smerenie și ascultare.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Dezbrăcați de omul vechi” și „Îmbrăcați cu Hristos”.

Versetul acestei lecții este: „Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.” — Galateni 3, versetul 27.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Cât de greu e să schimbi un obicei vechi? Ce te-a ajutat când ai reușit?

Partea întâi: Dezbrăcați de omul vechi

Pavel le amintește credincioșilor din Efes ce au învățat atunci când L-au cunoscut pe Hristos:

„Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați, cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul.” (Efeseni 4, versetele 20–24)

Limbajul este al școlii: a învăța, a asculta, a fi învățat. În text, două haine stau față în față. „Omul cel vechi” este felul nostru de viață din trecut, care se strică după poftele înșelătoare. „Omul cel nou” este viața făcută după chipul lui Dumnezeu, în neprihănire și sfințenie. Aici se lămurește ce îi lipsea omului din odaia de nuntă: el nu învățase pe Hristos așa.

Nu peste haine murdare

Ordinea din text este limpede: întâi dezbrăcarea, apoi înnoirea minții, apoi îmbrăcarea. Nu ne putem îmbrăca cu omul cel nou peste omul cel

vechi, așa cum nu putem trage hainele albe peste haine murdare. Același lucru l-am văzut în Ezechiel 16, unde Dumnezeu a spălat-o întâi pe cea găsită și abia apoi a îmbrăcat-o (lecția 3).

Dezbrăcarea este foarte concretă. Înseamnă să renunțăm la minciună, la curvie, la ură și la răutate și să-i spunem aproapelui adevărul. Înseamnă ca orice formă de amărăciune, iuțime, mânie, strigare și clevetire să dispară dintre noi, așa cum arată Pavel chiar în versetele următoare (Efeseni 4, versetele 25–31).

Dezbrăcarea singură nu este însă toată lucrarea. Nu este de ajuns să fim dezbrăcați de păcate; trebuie să ne și îmbrăcăm cu virtuți. Cine a lăsat doar haina veche, fără să o lucreze pe cea nouă, a rămas tot gol. Iar între cele două stă cuvântul „să vă înnoiți în duhul minții voastre”: o minte care se lasă învățată și schimbată de adevărul care este în Isus.

Nașterea din nou: spălat, apoi crescut

Nașterea unui copil arată bine această lucrare. Copilul vine pe lume gol și cu sânge pe el. Nimeni nu-l îmbracă așa: întâi este spălat, apoi este îmbrăcat și luat în familie. Dar copilul nu rămâne în scutece. El crește, învață să vorbească, să meargă, să asculte de părinți și, în cele din urmă, ajunge să semene cu ei.

Tot așa, restaurarea chipului lui Dumnezeu în om începe la nașterea din nou și înaintează, prin creștere și învățare, până la asemănarea deplină cu Hristos. Este o veste caldă pentru oricine se simte murdar înaintea lui Dumnezeu: nu ți se cere să te prezinți curat ca să fii primit, pentru că El spală întâi. Dar este și o chemare: copilul spălat trebuie să crească.

De aici rezultă un lucru care cere smerenie. Dacă viața noastră religioasă de până acum nu a primit toată învățătura lui Hristos, trebuie să o luăm de la început, de la nașterea din nou, ca un elev care

se întoarce la abecedar. Un copil nu poate crește înainte să se nască.

„Dezbrăcați-vă” și „v-ați dezbrăcat”

Efeseni și Coloseni vorbesc despre aceeași haină, dar la timpuri diferite. În Efeseni, dezbrăcarea și îmbrăcarea sunt cerute ca lucruri de făcut: „să vă dezbrăcați”, „să vă îmbrăcați”. În Coloseni 3, versetele 9–10, aceleași lucruri apar la timpul trecut: credincioșii s-au dezbrăcat deja de omul cel vechi și s-au îmbrăcat cu omul cel nou.

Așezate alături, cele două texte se lămuresc unul pe altul. Coloseni arată hotărârea luată la intrarea în școală, iar Efeseni arată lucrarea care urmează zi de zi. Chiar omul cel nou din Coloseni 3, versetul 10 „se înnoiește spre cunoștință”, adică printr-o lucrare care continuă și care are legătură cu învățarea.

Scriptura spune uneori „v-ați lăsat” și alteori „lăsați-vă”. Sfințirea este un drum: renunțăm la cele vechi și primim în locul lor ce este nou. Când ne întoarcem la Dumnezeu, cele vechi nu dispar într-o clipă. În principiu, așa este, dar în practică abia atunci începe efortul de a ne curăți. Hotărârea s-a luat o dată, iar ascultarea ei se trăiește în fiecare zi.

O făptură nouă

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (Doi Corinteni 5, versetul 17). Viața aceasta nouă vine în întregime de la Dumnezeu, dar ea se vede în viață. Ne putem întreba cinstit: dacă nu unim fapta cu credința noastră, ne-am îmbrăcat oare cu omul cel nou? O haină pe care nu o vede nimeni cu greu poate fi numită îmbrăcăminte.

Omul cel nou nu este o povară pusă pe umeri. În Hristos, care este „chipul Dumnezeului celui nevăzut” (Coloseni 1, versetul 15), chipul lui Dumnezeu s-a văzut din nou într-un om. Spre acest chip ne îndreaptă

școala Lui.

Pe scurt

Haina de nuntă se învață: „voi n-ați învățat așa pe Hristos”. Ordinea este întâi dezbrăcarea de omul cel vechi, apoi înnoirea minții, apoi îmbrăcarea cu omul cel nou. Dumnezeu ne naște din nou, ca pe un copil abia venit pe lume, și apoi ne crește. Hotărârea se ia o dată, iar lucrarea ei continuă zi de zi.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați Efeseni 4, versetele 22–24 cu Coloseni 3, versetele 9–10. Ce rol are înnoirea minții între dezbrăcare și îmbrăcare? De ce omul cel nou „se înnoiește spre cunoștință”?

Întrebarea 3. Citiți 2 Corinteni 5, versetul 17 alături de Efeseni 4, versetele 25–31. Ce lucruri din omul cel vechi se mai văd încă în viața ta de zi cu zi și ce virtute concretă trebuie să înveți în locul lor?

Partea a doua: Îmbrăcați cu Hristos

Trei texte ale lui Pavel vorbesc despre aceeași îmbrăcăminte. Primul este scurt și hotărât:

„Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.” (Galateni 3, versetul 27)

Al doilea arată unde are loc schimbarea:

„Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă… Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”

(Romani 6, versetele 4–6)

Al treilea arată ce dăm jos și ce luăm:

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în bețiii; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele." (Romani 13, versetele 12–14)

A te îmbrăca cu Hristos

A te îmbrăca cu Hristos înseamnă a-L purta pe El: felul Lui de a gândi, de a vorbi și de a se purta. Așa cum un ucenic ajunge să semene cu învățătorul lui (Luca 6, versetul 40), cel îmbrăcat cu Hristos ajunge să se poarte ca El. Hainele Lui albe nu sunt un costum pus peste un om neschimbat, ci curăția, blândețea și dragostea Lui, văzute în viața ucenicului. Nu ajunge să primești haina; ea trebuie purtată în viață.

Botezul: intrarea în școală prin moarte și înviere

Romani 6 începe cu o întrebare care ne sună cunoscut: „Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum!" (Romani 6, versetele 1–2). Pavel o respinge pe temeiul botezului. Cei botezați în Hristos au fost botezați în moartea Lui și îngropați împreună cu El. Citit în lumina hainei de nuntă, textul se lămurește:

- moartea și îngroparea împreună cu Hristos sunt dezbrăcarea de omul cel vechi;
- învierea cu El, ca să trăim o viață nouă, este îmbrăcarea cu omul cel nou;
- răstignirea omului cel vechi are un scop: puterea păcatului să fie luată de pe noi, ca să nu mai fim robii lui.

Cuvântul „dezbrăcat” stă chiar în Romani 6, versetul 6. Botezul este, așadar, intrarea în școală, nu diploma de absolvire. El nu ține locul vieții noi, ci o începe. Iar roada acestei școli este numită limpede: „aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică” (Romani 6, versetul 22).

Faptele întunericului: o haină de dat jos

În Romani 13, faptele întunericului sunt numite o îmbrăcăminte, iar o îmbrăcăminte se poate da jos. Chefurile, bețiile, curviile, certurile și pizma nu sunt doar greșeli trecute care se iartă. Sunt o haină pe care omul o poartă, adică obiceiuri deprinse. Iar Pavel nu așteaptă ca Dumnezeu să o ia de pe noi fără noi. El spune: „Să ne dezbrăcăm”. Este o poruncă, nu o simplă constatare.

Obiceiurile vechi se dau jos învățând obiceiuri noi. Pentru aceasta ne îmbrăcăm cu „armele luminii”, care nu sunt o îmbrăcăminte trupească, ci arme spirituale. Ele sunt ale celor care se îmbracă în Hristos, căci Lumina este Domnul Isus Însuși. De aceea, în text, a ne îmbrăca cu armele luminii și a ne îmbrăca în Domnul Isus Hristos merg împreună (despre armură, vezi capitolul 10).

Textul se încheie cu un îndemn practic: „nu purtați grijă de firea pământească”. Haina veche nu stă doar în dulap, ci are pofte care cer hrană. A nu-i purta de grijă înseamnă a nu-i mai da ce cere, zi de zi. Elevul care vrea să învețe o deprindere nouă trebuie să înceteze să o exerseze pe cea veche.

Pe scurt

Cine a fost botezat pentru Hristos s-a îmbrăcat cu Hristos, adică a început să-L poarte în viața lui. În botez murim față de omul cel vechi și înviem la o viață nouă. Faptele întunericului sunt o haină de obiceiuri vechi, pe care trebuie s-o dăm jos. Harul nu ne scutește de porunca aceasta, ci ne învață s-o împlinim.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Comparați Galateni 3, versetul 27 cu Luca 6, versetul 40. Ce înseamnă să fii „îmbrăcat cu Hristos” în felul în care vorbești, gândești și te porți? Prin ce semeni deja cu Învățătorul și prin ce nu încă?

Întrebarea 5. Citiți Romani 13, versetele 12–14. Dacă faptele întunericului sunt o haină de obiceiuri deprinse, cum se dau jos? Ce obicei vechi trebuie să încetezi să-l „hrănești” și ce deprindere nouă trebuie să exersezi în locul lui?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Alege un obicei al omului vechi și deprinderea nouă care trebuie să-i ia locul. Ce pas faci de mâine?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Scrie pe o foaie obiceiul vechi și deprinderea nouă. Seara, verifică de câte ori ai exersat deprinderea nouă în ziua aceea.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Haina se învață în școala lui Hristos.
- Întâi dezbrăcare, apoi înnoirea minții, apoi îmbrăcare.
- Botezul începe viața nouă; faptele întunericului se dau jos zi de zi.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.” — Galateni 3, versetul 27.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim

ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Chipul lui Hristos și lupta”. Te așteptăm.

Lecția 5: Chipul lui Hristos și lupta

Bun venit

Bine ai venit la lecția 5 din cursul „Haina de nuntă”. Data trecută am vorbit despre „Schimbarea hainei” și am reținut trei lucruri.

- Haina se învață în școala lui Hristos.
- Întâi dezbrăcare, apoi înnoirea minții, apoi îmbrăcare.
- Botezul începe viața nouă; faptele întunericului se dau jos zi de zi.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Haina de nuntă: chipul lui Hristos” și „Armura lui Dumnezeu”.

Versetul acestei lecții este: „Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” — Coloseni 3, versetul 14.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Dacă ar trebui să descrii pe cineva drag fără să spui cum arată, ci doar cum este, ce ai spune?

Partea întâi: Haina de nuntă: chipul lui Hristos

Am ajuns la locul în care Scriptura spune deschis din ce este țesută haina de nuntă. După ce le-a cerut credincioșilor să se lase de mânie, de vrăjmășie și de minciună, Pavel scrie:

„Nu vă minţiţi unii pe alţii, întrucât v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut… Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngaduiţi-vă unii pe alţii şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii.” (Coloseni 3, versetele 9–14)

Versetele 9-10 spun ce s-a petrecut: haina veche a fost dată jos şi s-a pus una nouă, care se înnoieşte mereu. Versetele 12-14 arată cum este făcută haina cea nouă şi cer să o purtăm în fiecare zi. Aceasta este haina pe care Împăratul o caută în odaia de nuntă.

Umblaţi după lucrurile de sus

Capitolul începe cu o condiţie: „Dacă, deci, aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus” (Coloseni 3, versetul 1). Cine a înviat cu El în botez (lecţia 4) are de acum o singură direcţie: „Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3, versetul 2).

În lumina pildei, a umbla după lucrurile de sus înseamnă a umbla după haina de nuntă şi a lăsa haina pământească. Pavel numeşte el însuşi bucăţile hainei pământeşti: curvia, necurăţia, patima, poftele rele şi lăcomia, apoi mânia, vrăjmăşia, răutatea, clevetirea şi minciuna (Coloseni 3, versetele 5–9). Lucrurile de sus sunt însuşirile lui Dumnezeu. El lucrează la refacerea chipului Său în noi şi ne cârmuieşte prin Duhul Sfânt „ca să ne îmbrace cu însuşirile Lui, cu lucrurile de sus”.

Țesătura hainei

Un om poate fi descris după chipul din afară sau după inima lui. Dumnezeu nu poate fi descris după un chip care izbește privirea, ci numai după caracterul Lui. Când a vrut să-L cunoască, Moise nu a cerut să-I vadă înfățișarea, ci felul de a fi: „arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște” (Exod 33, versetul 13). Iar Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exod 34, versetul 6).

Așezate alături, Exod 34, versetul 6 și Coloseni 3, versetul 12 se lămuresc unul pe altul. Îndurarea, bunătatea și răbdarea cu care ni se cere să ne îmbrăcăm sunt chiar trăsăturile pe care Dumnezeu le-a vestit despre Sine. A avea chipul lui Dumnezeu în noi înseamnă a avea întipărite în noi însușirile Lui. „Noua îmbrăcăminte are în țesătura ei bunătatea, răbdarea, blândețea, dragostea, îndurarea.” Peste toate stă dragostea, „legătura desăvârșirii”, firul care ține țesătura laolaltă.

De aceea haina de nuntă nu poate fi luată de pe un cuier: nu este un lucru, ci un fel de a fi. Omul din pildă nu avea o inimă plină de îndurare. Nu este ușor să ajungem la o astfel de inimă, dar Dumnezeu, care este El Însuși plin de îndurare, ne-a dat pilda desăvârșită și ne învață, zi de zi, prin Fiul Său.

Roada Duhului, din slavă în slavă

Îndurarea, bunătatea, smerenia, blândețea, îndelunga răbdare și dragostea sunt roada Duhului Sfânt (Galateni 5, versetele 22–23). Aceeași lucrare este descrisă așa: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (Doi Corinteni 3, versetul 18).

Nu primim o haină care să ne acopere așa cum suntem, ci suntem schimbați. Ce era mânie devine răbdare; ce era asprime devine blândețe; ce era mândrie devine smerenie. Roada se coace în cel care privește la slava Domnului, adică în cel care stă înaintea Lui ca un ucenic. Însușirile acestea iau ființă în noi prin păzirea Cuvântului, sub călăuzirea Duhului: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea” (Coloseni 3, versetul 16).

Deosebirea dintre roadă și faptele firii este limpede: „Faptele sunt ceea ce produce omul; roada este ceea ce produce Duhul în om.” Credinciosul nu „fabrică” roada. Și totuși roada nu crește în cel care nu se lasă lucrat: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Galateni 5, versetul 25). Partea noastră este ascultarea: să trăim după îndemnurile Duhului, să ne lăsăm călăuziți de El și să nu ne abatem nici la dreapta, nici la stânga.

Pavel spune „roada”, la singular, pentru că natura lui Hristos este una. Lumina este și ea una, deși se desface în multe culori. De aceea haina nu se poartă pe bucăți: o inimă blândă, dar fără iertare, nu este încă haina întreagă.

Ce vede Împăratul în odaia de nuntă

Când Împăratul intră să-Și vadă oaspeții (Matei 22, versetul 11), privește la ce poartă fiecare. În odaia de nuntă vede fii ai lui Dumnezeu, frați ai Domnului Isus, care seamănă cu El. Aceasta este ținta lucrării Duhului: „o Mireasă care poartă chipul Mirelui”.

Omul din pildă purta altă haină: haina răutății și a minciunii, adică omul cel vechi din Coloseni 3, versetele 8–9. Fusese aproape de școală, poate chiar în clădirea ei, dar nu învățase nimic din ce trebuia să devină. Iar odaia de nuntă nu poate primi omul cel vechi fără să înceteze să mai fie ce este, pentru că Împărăția se cunoaște după caracterul locuitorilor ei (lecția 3).

Pe scurt

Haina de nuntă este omul cel nou din Coloseni 3: îndurarea, bunătatea, smerenia, blândețea, îndelunga răbdare și, peste toate, dragostea. Este chipul lui Dumnezeu, pe care Moise l-a cunoscut în Exod 34, versetul 6, format în noi ca roadă a Duhului, din slavă în slavă. Împăratul nu caută la nuntă un nume sau o reputație, ci asemănarea cu Fiul Său.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați Exod 34, versetul 6 cu Coloseni 3, versetele 12–14. Ce însușiri ale lui Dumnezeu regăsiți în haina pe care ni se cere să o îmbrăcăm? Pe care dintre ele le-ai învățat deja și pe care încă nu?

Întrebarea 3. Așezați Coloseni 3, versetele 12–16 lângă Galateni 5, versetele 22–25 și Doi Corinteni 3, versetul 18. Dacă roada este a Duhului, care este partea ucenicului? Ce înseamnă, practic, să „umbli prin Duhul” și să lași Cuvântul să locuiască din belșug în tine?

Partea a doua: Armura lui Dumnezeu

Până aici am privit haina cea nouă. Pavel vorbește însă și despre o altă îmbrăcăminte, de care avem nevoie cât suntem încă pe drum:

„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” (Efeseni 6, versetele 11–13)

Textul cuprinde trei lucruri: o poruncă („îmbrăcați-vă”), un vrăjmaș („uneltirile diavolului”) și o țintă (să rămânem în picioare după ce am biruit).

„Îmbrăcați-vă”: o poruncă pentru om

Textul nu spune că Dumnezeu îl îmbracă pe om fără ca omul să facă ceva, ci îi poruncește omului să se îmbrace. Armura este „a lui Dumnezeu”: El o face și El o pune la îndemână. Pe trupul ostașului ajunge însă numai dacă ostașul o ia. Este aceeași împărțire a lucrării pe care am văzut-o la Noe (lecția 2): Dumnezeu dă planul și puterea, omul lucrează și se îmbracă.

O armură nu ajută pe cineva care nu a învățat să lupte. Un ostaș nu primește echipamentul și pleacă a doua zi la război; el trece mai întâi prin instrucție. Pavel îi scrie lui Timotei: „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos Isus”, și adaugă: „Și nici luptătorul nu este încununat dacă nu s-a luptat după rânduieli” (Doi Timotei 2, versetele 3 și 5). Nimeni nu-ți poate pune armura în locul tău și nimeni nu se poate antrena în locul tău.

O altă îmbrăcăminte

Armura nu este haina albă. Haina albă este haina nunții, iar armura este haina luptei, și fără a doua nu ajungem la prima. Pavel numește piesele ei în Efeseni 6, versetele 14–17:

- brâul: „mijlocul încins cu adevărul”;
- platoșa neprihănirii;
- încălțămintea: „râvna Evangheliei păcii”;
- scutul credinței, cu care se sting „toate săgețile arzătoare ale celui rău”;
- coiful mântuirii;
- sabia Duhului, „care este Cuvântul lui Dumnezeu”.

Coiful mântuirii este nădejdea mântuirii. El ocrotește capul, „locul unde vin atacurile”. Nădejdea aceasta are temei, fiindcă Domnul a spus că nimeni nu ne va smulge din mâna Lui, dar vine cu o condiție: „Dacă rămânem ascultători, nimeni, nici măcar Satan, nu ne poate smulge din

mâna Domnului". Sabia Duhului arată același lucru: cine nu cunoaște Cuvântul nu poate mânui sabia. Ea se învață prin citire, ascultare și păzire.

Peste toate stă rugăciunea: „în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri" (Efeseni 6, versetul 18). Armura nu se îmbracă o dată pentru totdeauna. Cel care o poartă veghează și stăruie în rugăciune.

Lupta cu duhurile răutății

Vrăjmașul nu sunt oamenii din jurul nostru, nu „carnea și sângele", ci duhurile răutății. Lupta adevărată nu se dă cu fratele, cu vecinul sau cu cel care ne-a nedreptățit, ci cu cel care încearcă să ne scoată din ascultare. Ba chiar cel care ne nedreptățește devine, fără să știe, prilejul unei lecții de răbdare și de iertare.

Biruința nu este starea de la început a credinciosului, ci rodul creșterii. Ioan scrie despre copilași, tineri și părinți (Întâi Ioan 2, versetele 12–14): copilașii au păcatele iertate, dar tinerii sunt cei tari, în care rămâne Cuvântul lui Dumnezeu și care l-au biruit pe cel rău. Între copilărie și tinerețe stă o școală.

Diavolul vrea să ne dezbrace

Putem spune că diavolul se luptă să ne dezbrace, pentru ca Dumnezeu să ne găsească dezbrăcați atunci când vine. Scriptura ne arată această scenă. Prorocul Zaharia îl vede pe marele preot Iosua îmbrăcat cu haine murdare, iar pe Satana „stând la dreapta lui ca să-l pârască" (Zaharia 3, versetul 1). Domnul poruncește ca hainele murdare să fie scoase de pe el și îl îmbracă în haine de sărbătoare (Zaharia 3, versetul 4). Dar îndată îi spune: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele…" (Zaharia 3, versetul 7). Haina curată deschide un drum de ascultare.

„Sarcina satanei este să ne îmbrace cu omul cel vechi, să fim găsiți astfel îmbrăcați.” El nu are nevoie să ne smulgă haina dintr-odată. Îi ajunge să ne facă să uităm, încet, lecțiile învățate: să ne îmbrace iarăși cu mânia, cu minciuna și cu obiceiurile de altădată. Cel îmbrăcat cu adevărul, cu neprihănirea și cu Cuvântul îi ține piept și își păstrează nepătată haina pe care o va purta în ziua nunții.

Pe scurt

Până la ziua nunții, credinciosul are nevoie de o îmbrăcăminte de luptă. Armura o face Dumnezeu, dar porunca „îmbrăcați-vă” este pentru om, iar mânuirea ei se învață prin instrucție. Diavolul urmărește să ne dezbrace de omul cel nou. Haina albă se dă numai celui ce biruiește (lecția 6); de aceea, fără armură nu ajungem la ea.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Comparați Efeseni 6, versetul 11 cu Doi Timotei 2, versetele 3–5. De ce nu ajunge să ai armura, fără să treci prin instrucție? Ce înseamnă pentru tine să te „lupți după rânduieli”?

Întrebarea 5. Citiți Zaharia 3, versetele 1–7 alături de Apocalipsa 3, versetul 5. Ce face Domnul pentru Iosua și ce îi cere apoi? Cum încearcă vrăjmașul să te îmbrace din nou cu omul cel vechi și ce piesă a armurii îți lipsește cel mai mult?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Care fir din haina de nuntă îți lipsește cel mai mult acum și care piesă a armurii te-ar ajuta să-l păstrezi?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Învață pe de rost Coloseni 3, versetele 12–14 și spune-l în rugăciune în fiecare dimineață.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Haina de nuntă este caracterul lui Dumnezeu format în noi.
- Roada este a Duhului; partea noastră este ascultarea.
- Armura ne ajută să nu fim dezbrăcați de ce am învățat.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” — Coloseni 3, versetul 14.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Haina în primejdie”. Te așteptăm.

Lecția 6: Haina în primejdie

Bun venit

Bine ai venit la lecția 6 din cursul „Haina de nuntă”. Data trecută am vorbit despre „Chipul lui Hristos și lupta” și am reținut trei lucruri.

- Haina de nuntă este caracterul lui Dumnezeu format în noi.
- Roada este a Duhului; partea noastră este ascultarea.
- Armura ne ajută să nu fim dezbrăcați de ce am învățat.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Haine mânjite și haine albe în Sardes” și „Goi fără să știe: Laodiceea”.

Versetul acestei lecții este: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe.” — Apocalipsa 3, versetul 5.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Cum își dă seama un om că s-a răcit în credință? Ce semne apar primele?

Partea întâi: Haine mânjite și haine albe în Sardes

Scrisoarea către Sardes se încheie cu o rază de lumină într-o biserică altfel întunecată:

„Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” (Apocalipsa 3, versetele 4–5)

Sardes ne învață două lucruri despre haină: că hainele albe pot fi murdărite și că haina albă din ziua aceea este făgăduită celui ce biruiește.

Un nume de viu peste o stare de mort

Înainte de cuvântul despre haine, Domnul pune diagnosticul bisericii: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3, versetul 1). Sardes avea faima unei biserici vii. Pe dinafară totul părea în rânduială, dar pe dinăuntru viața se stinsese. Pricina o spune Domnul îndată: „n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu” (Apocalipsa 3, versetul 2).

Așa poate cineva să poarte numele de viu și să fie îmbrăcat, de fapt, cu haina veche. Faptele nedesăvârșite arată tocmai lipsa hainei: lecțiile au fost începute, dar n-au fost duse până la capăt.

Totuși Domnul nu lasă biserica fără cale de întoarcere. Îi cere să vegheze, să-și aducă aminte cum a primit și a auzit Cuvântul, să-l păzească și să se pocăiască (Apocalipsa 3, versetele 2–3). Este un cuvânt plin de îndurare pentru oricine simte că numele lui de credincios a

rămas mai mare decât viața lui. Cât timp mai sună chemarea „veghează”, mai este vreme de lucru.

Hainele se pot mânji

Versetul 4 vorbește despre câteva nume „care nu și-au mânjit hainele”. Textul presupune, așadar, că hainele erau albe: unii le-au păstrat curate, alții le-au murdărit.

Dacă haina este caracterul format în noi, înțelegem ușor cum se poate mânji. Un om care a învățat blândețea o poate pierde dacă lasă iar mânia să-l stăpânească. Un elev care a învățat o materie o poate uita dacă nu o mai folosește. Haina nu se strică de la sine; o murdărește omul care se întoarce la faptele lui vechi. De aceea ea trebuie nu doar lucrată, ci și păzită, zi de zi.

O interpretare des întâlnită merită ascultată cinstit. Ea spune că haina albă este haina lui Hristos, socotită a noastră din afară, fără ca noi să ne fi schimbat. Atunci, oricât de murdari am fi pe dinăuntru, haina pe care o purtăm ar rămâne albă. Interpretarea pare să înalțe harul, dar lasă o întrebare fără răspuns: trebuie să ne dezbrăcăm de haina veche și murdară, sau nu? Dacă haina ar fi doar socotită a noastră, cuvintele despre hainele mânjite n-ar mai avea înțeles, fiindcă o asemenea haină nu s-ar putea mânji niciodată. Haina albă nu acoperă murdăria, ci ia locul hainei murdare (lecția 4).

Numai cel ce biruiește

Haina albă nu este făgăduită celui care a purtat doar numele de viu, ci celui care va birui. Aceeași cerință era pusă înaintea tuturor celor șapte biserici din Apocalipsa. Nu este o răsplată rară pentru câțiva eroi ai credinței, ci ținta pusă înaintea fiecărui credincios.

Biruința nu se măsoară în anii petrecuți într-o adunare, ci în ce am învățat în ei. Mulți, după zeci de ani de „pocăință”, se socotesc înaintați

în credință pentru timpul trecut și pentru cunoștințele adunate. Dar dacă se cercetează cu sinceritate, constată că se află „într-un faliment major în privința păcatului nebiruit”. Sunt ca elevii care au stat mulți ani în aceeași clasă. Un păcat care încă stăpânește nu se acoperă nici cu vechimea, nici cu un nume bun.

Pentru noi, întrebarea aceasta nu este o osândă, ci o chemare. Cât timp ușa nunții este încă deschisă, lupta poate fi dusă și câștigată, cu armura lui Dumnezeu (lecția 5).

Pe scurt

Sardes ne învață trei lucruri:

- haina albă, fiind un caracter format în noi, poate fi mânjită când ne întoarcem la faptele vechi;
- un nume de viu poate acoperi o stare de mort;
- în alb va umbla numai cel ce biruiește.

Haina nu se lucrează o dată și apoi se uită. O purtăm cu grijă, veghind și pocăindu-ne, până în ziua în care Domnul va mărturisi numele nostru înaintea Tatălui Său.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați Apocalipsa 3, versetele 1–3 cu Apocalipsa 3, versetele 4–5. Ce îi deosebește pe cei cu „câteva nume” de restul bisericii din Sardes? Ce lecții începute, dar neduse până la capăt, arată „faptele nedesăvârșite”?

Întrebarea 3. Ce arată cuvintele „nu și-au mânjit hainele” (Apocalipsa 3, versetul 4) despre natura hainei? Dacă haina ar fi doar socotită a noastră din afară, s-ar mai putea ea mânji? Cum se păzește o haină care este caracter?

Partea a doua: Goi fără să știe: Laodiceea

Domnul Isus Se adresează bisericii din Laodiceea ca „Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 3, versetul 14). Biserica aceasta nu este nici rece, nici în clocot (Apocalipsa 3, versetele 15–16). Diagnosticul și sfatul vin împreună:

„Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.” (Apocalipsa 3, versetele 17–18)

Cuvintele se încheie cu o chemare făcută din iubire: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3, versetul 19).

Căldicel: o formă de evlavie

Cei din Laodiceea credeau că stau bine înaintea lui Dumnezeu. A fi căldicel înseamnă a avea o formă de evlavie. Îi cântăm lui Dumnezeu, Îi aducem închinare, Îi spunem că-L iubim și ne simțim foarte bine. În tot acest timp nu știm că suntem ticăloși, nenorociți, orbi și goi.

Starea aceasta se aude și în vorbirea de azi: „Sunt bogat spiritual, nu duc lipsă de nimic. Sunt cu Domnul. Sunt în har.” Versetul ne avertizează tocmai împotriva „autoiluziei de a fi într-o stare bună în fața lui Dumnezeu”. Cel căldicel este ca un elev care s-a înscris la școală, dar nu mai vine la ore: are carnetul, dar nu are știința. Îi este străină învățătura Domnului care duce la îndelungă răbdare, de aceea întreabă: „Cum să nu te împotrivești când ți se face rău?”

Pericolul nu este neapărat o răutate pe față. Este liniștea unui om mulțumit de sine, care nu mai învață nimic, pentru că socotește că știe

totul.

Goliciunea spirituală

Ne întoarcem la omul din odaia de nuntă. El nu era îmbrăcat cu haina de nuntă, iar un om care nu este îmbrăcat este gol. Așa era și Laodiceea: goală, deși spunea că nu duce lipsă de nimic. Omul din pildă venise la nuntă crezându-se pregătit (lecția 1). Era gol, dar nu știa.

Goliciunea aceasta nu este a trupului, ci a sufletului: lipsa chipului lui Hristos acolo unde ar fi trebuit să crească. Ea este legată de orbire, pentru că orbul se crede îmbrăcat atunci când este gol. De aceea Domnul dă și doctorie pentru ochi, ca omul să-și poată vedea adevărata stare.

Vestea bună pentru Laodiceea este că Cel care îi vede goliciunea este și Cel care o poate acoperi. Așa cum în Ezechiel 16 Dumnezeu a întins poala hainei peste cea goală (lecția 3), El nu respinge pe cel care se recunoaște gol și vine la El.

Haine cumpărate ca să te îmbraci

Sfatul Domnului are o țintă limpede: haine albe, „ca să te îmbraci cu ele". Haina se cumpără de la El, nu se face în altă parte. Dar se cumpără ca să fie îmbrăcată, adică purtată în viața de zi cu zi.

Ce înseamnă să cumperi de la Domnul? Profetul spunea: „Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!" (Isaia 55, versetul 1). Hristos nu ne cere bani; școala Lui este gratuită. Și totuși cumpărarea are un preț: negustorul din pildă „s-a dus de a vândut tot ce avea și a cumpărat mărgăritarul" (Matei 13, versetul 46). Prețul este omul cel vechi. Cumpărăm haine albe atunci când dăm la schimb minciuna, ura și răutatea și primim în loc lecțiile Învățătorului (lecția 4).

Mustrarea din versetul 19 nu este respingere, ci iubire. Este mustrarea unui profesor care nu-și lasă elevul să rămână corigent. Cel căldicel este chemat să se aprindă și să se întoarcă în bancă, cât mai este vreme.

Pe scurt

Laodiceea arată starea omului din Matei 22: credea că nu duce lipsă de nimic, dar era gol. Cel căldicel cântă, se închină și se simte bine, dar nu-și vede goliciunea, pentru că este orb. Domnul îl sfătuiește să cumpere de la El haine albe, fără bani, dar nu fără preț: omul cel vechi trebuie dat la schimb, acum, prin râvnă și pocăință.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Comparați Apocalipsa 3, versetul 17 cu Matei 22, versetele 11–12. Ce aveau în comun biserica din Laodiceea și omul fără haină de nuntă? În ce fel seamănă cel căldicel cu un elev înscris la școală, dar care nu mai învață?

Întrebarea 5. Citiți Apocalipsa 3, versetul 18 alături de Isaia 55, versetul 1 și Matei 13, versetele 45–46. Dacă haina se cumpără „fără bani”, care este totuși prețul ei? Ce anume din omul cel vechi trebuie dat la schimb?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Ce păcat nebiruit te ține încă „în aceeași clasă”? Ce pas concret faci săptămâna aceasta ca să biruiești?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Citește zilnic Apocalipsa 3, versetul 18 și roagă-te ca Domnul să-ți ungă ochii, ca să-ți vezi starea așa cum este.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Haina albă se poate mânji; ea se păzește prin veghere și pocăință.
- Poți fi gol fără să știi; Domnul dă doctorie pentru ochi.
- Haina se cumpără fără bani, dar cu prețul omului vechi.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe.” — Apocalipsa 3, versetul 5.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Haina și ziua de la sfârșit”. Te așteptăm.

Lecția 7: Haina și ziua de la sfârșit

Bun venit

Bine ai venit la lecția 7 din cursul „Haina de nuntă”. Data trecută am vorbit despre „Haina în primejdie” și am reținut trei lucruri.

- Haina albă se poate mânji; ea se păzește prin veghere și pocăință.
- Poți fi gol fără să știi; Domnul dă doctorie pentru ochi.
- Haina se cumpără fără bani, dar cu prețul omului vechi.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Să nu fim găsiți dezbrăcați” și „Haina albă a celor credincioși până la moarte”.

Versetul acestei lecții este: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.” — Întâi Ioan 3, versetul 3.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Ce face un elev care știe că examenul este peste o lună? Dar unul care crede că va primi nota fără examen?

Partea întâi: Să nu fim găsiți dezbrăcați

Pavel vorbește despre cortul nostru pământesc, adică despre trup. Dacă acesta se desface, avem în cer, de la Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mână (Doi Corinteni 5, versetul 1). Apoi continuă:

„Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit, dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el. Chiar în cortul acesta deci gemem apăsați, nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață." (Doi Corinteni 5, versetele 2–4)

Nădejdea locașului ceresc este puternică, dar are o condiție: să fim găsiți îmbrăcați, și nu dezbrăcați. Aceasta este întocmai situația omului din pildă: împăratul l-a găsit în odaia de nuntă, dar l-a găsit fără haină.

Haina nu se primește în ultimul ceas

Unii socotesc că, odată cu trupul de slavă, omul va fi făcut desăvârșit dintr-odată și îmbrăcat pentru nuntă, fără nicio pregătire din partea lui. Textul spune însă că, atunci când vine ziua, vom fi „găsiți". Cuvântul acesta arată că haina trebuie să fie deja pe noi.

Trupul nou schimbă cortul, nu inima care a locuit în el. Dumnezeu ne va da un trup nemuritor, dar caracterul pe care îl vom avea atunci este cel format acum. Ziua învierii nu este o școală prescurtată pentru cei care n-au mers la ore. Dumnezeu „nu amână formarea lui Hristos în om pentru o lucrare automată de după moarte". Noe nu și-a făcut corabia când au început apele, ci în anii dinainte (lecția 2).

Ioan spune același lucru: cine are nădejdea că Îl va vedea pe Domnul așa cum este se curățăă încă de acum, după cum El este curat (Întâi Ioan 3, versetele 2–3). Nădejdea venirii Mirelui nu este o așteptare pasivă (lecția 8).

Geamătul celui care se îmbracă

Geamătul din Doi Corinteni 5 nu este doar oftatul unui om obosit de cortul lui, ci dorul celui care se îmbracă zi de zi, ca să nu fie găsit gol. Câteva versete mai departe, Pavel spune: „De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem în casa noastră, fie că suntem afară din ea” (Doi Corinteni 5, versetul 9). Nădejdea cerului nu-l face nepăsător, ci silitor.

Dacă tânjești după casa cerească, lasă dorul acesta să te poarte, încă de astăzi, spre lecțiile pe care Duhul ți le pune înainte. Fiecare zi trăită în cortul de acum este o zi de școală, iar școala aceasta nu mai poate fi recuperată după ce se încheie.

Pe scurt

Nădejdea locașului ceresc este legată de condiția de a nu fi găsiți dezbrăcați. Haina nu se primește în ultimul ceas și nici nu se pune de la sine peste om după moarte. Trupul se va schimba atunci, dar chipul lui Hristos se formează acum, cât locuim încă în cortul pământesc și cât vrăjmașul încearcă să ne dezbrace (lecția 5).

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați 2 Corinteni 5, versetul 3 cu Matei 22, versetele 11–12. Ce înseamnă, în fiecare text, să fii „găsit” fără haină? De ce cuvântul „găsiți” arată că haina trebuie lucrată dinainte?

Întrebarea 3. Citiți 1 Ioan 3, versetele 2–3 și Doi Corinteni 5, versetul 9. Ce produce în viața de acum nădejdea că Îl vom vedea pe Domnul? De

ce nădejdea adevărată face omul silitor, nu nepăsător?

Partea a doua: Haina albă a celor credincioși până la moarte

La ruperea pecetei a cincea, Ioan vede o priveliște care ne pune înaintea ochilor haina albă:

„Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: «Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?» Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și i s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” (Apocalipsa 6, versetele 9–11)

După omul care a amuțit în odaia de nuntă, textul acesta ne arată oameni care poartă haina. De aceea nu ne întrebăm doar ce este haina albă, ci și cine erau cei care au primit-o și ce deveniseră până atunci.

Ce înseamnă „i s-a dat”

Citit în grabă, versetul 11 pare să confirme imaginea hainei din cuier (lecția 1): fiecăruia i s-a dat o haină albă. S-ar zice că cineva a venit din afară și i-a îmbrăcat pe acești oameni, iar ei n-au avut nicio parte în aceasta.

Versetul 9 ne spune însă cine erau ei: oameni înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au ținut-o. Haina nu a venit peste niște oameni oarecare, ci peste oameni care au ținut Cuvântul până la moarte. Ea nu i-a făcut credincioși; ea a arătat că erau credincioși.

La sfârșitul anilor de studiu, absolventul primește o diplomă. Diploma îi este dată, nu și-o tipărește singur. Dar nimeni nu primește diploma fără să fi învățat, iar diploma nu pune în el știința care îi lipsește. Ea doar mărturisește ce a devenit. Tot așa, haina albă dată celor de sub altar este mărturia publică a lui Dumnezeu despre ce au devenit ei în școala credincioșiei. Cine se oprește la cuvintele „i s-a dat" și trece peste versetul 9 citește doar jumătate din text.

Vrednicia de a suferi

Lumea ar numi moartea pentru Numele lui Hristos o pierdere. Scriptura o numește vrednicie. După ce au fost bătuți și opriți să mai vorbească în Numele lui Isus, apostolii „s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui" (Faptele Apostolilor 5, versetul 41).

Suferința este una dintre sălile de clasă ale școlii lui Hristos. Despre Domnul Însuși se spune că, „măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit" (Evrei 5, versetul 8). Iar Pavel scrie că „necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejde" (Romani 5, versetele 3–4). Îndelunga răbdare, unul dintre firele hainei de nuntă, nu se învață în zilele liniștite, ci în cele grele.

Batjocura sau pierderea pe care le îndurăm pentru Cuvânt nu sunt semnul că Dumnezeu ne-a uitat. Ele sunt lecții prin care Duhul țese în noi răbdarea și credincioșia, așa cum le-a țesut în cei îmbrăcați în alb și cum le-a țesut în Noe, în anii de batjocură de lângă corabie.

Gloata care și-a spălat hainele

În capitolul următor, Ioan vede „o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni", din toate neamurile, „îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini" (Apocalipsa 7, versetul 9). Unul dintre

bătrâni îi dă răspunsul despre ei: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apocalipsa 7, versetul 14).

Textul ține împreună două lucruri. Sângele care albește este al Mielului: fără jertfa Lui, nicio haină nu s-ar fi putut albi. Dar verbul este al lor: ei „și-au spălat” hainele. Au venit la Miel, au umblat în lumină și au trecut prin necaz fără să se lepede.

Strigătul gloatei ne ferește de mândrie: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7, versetul 10). Cei îmbrăcați în alb nu se laudă cu credincioșia lor, ci dau toată slava lui Dumnezeu și Mielului. Elevul cel mai bun este primul care îi mulțumește profesorului, dar tot el este cel care a învățat.

Pe scurt

Haina albă din Apocalipsa 6 este mărturia lui Dumnezeu despre cei care au ținut Cuvântul și mărturia până la suferință și până la moarte. Ca diploma de la sfârșitul școlii, ea este dată, dar nu ține locul învățăturii. Gloata din Apocalipsa 7 dă mântuirea lui Dumnezeu și Mielului, însă despre ea se spune că „și-a spălat hainele”. Darul lui Dumnezeu și ucenicia credincioasă stau împreună.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Citiți Apocalipsa 6, versetele 9–11. Ce deveniseră cei de sub altar înainte să primească haina albă? În ce fel seamănă haina primită de ei cu o diplomă, care mărturisește ce a învățat elevul, dar nu pune în el ce nu a învățat?

Întrebarea 5. Așezați alături Apocalipsa 7, versetul 10 și 7, versetul 14. Cum se împacă faptul că mântuirea este a lui Dumnezeu și a Mielului cu faptul că cei din gloată „și-au spălat hainele”? Ce înseamnă pentru tine, azi, să-ți speli haina în sângele Mielului?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Ce lecție de răbdare, smerenie sau iertare îți pune Duhul înainte în această perioadă? Cum vrei să răspunzi la ea?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Scrie situația grea din această perioadă și, în dreptul ei, ce fir al hainei (răbdare, iertare, smerenie) vrea Duhul să țească prin ea. Roagă-te zilnic pentru acest fir.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Haina nu se primește în ultimul ceas; vom fi „găsiți" așa cum suntem.
- Haina albă mărturisește credincioșia, ca o diplomă.
- Suferința țese fire ale hainei care nu se țes în zilele liniștite.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat." — Întâi Ioan 3, versetul 3.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

În lecția următoare vorbim despre „Ziua nunții". Te așteptăm.

Lecția 8: Ziua nunții

Bun venit

Bine ai venit la lecția 8 din cursul „Haina de nuntă". Data trecută am vorbit despre „Haina și ziua de la sfârșit" și am reținut trei lucruri.

- Haina nu se primește în ultimul ceas; vom fi „găsiți” așa cum suntem.
- Haina albă mărturisește credincioșia, ca o diplomă.
- Suferința țese fire ale hainei care nu se țes în zilele liniștite.

Astăzi parcurgem două capitole din studiu: „Mireasa care s-a pregătit” și „Lucrați la haină cât mai este vreme”.

Versetul acestei lecții este: „A venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit.” — Apocalipsa 19, versetul 7.

Înainte să începem, gândește-te la o întrebare:

Întrebarea 1. Ce face o mireasă în lunile dinaintea nunții? De ce nu lasă totul pe ultima zi?

Partea întâi: Mireasa care s-a pregătit

Imaginea hainei ajunge în Apocalipsa 19 la ziua împlinirii ei. Cerul întreg se bucură:

„Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)” (Apocalipsa 19, versetele 7–8)

Îngerul adaugă: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” (Apocalipsa 19, versetul 9). Este nunta Fiului de împărat din Matei 22, văzută acum în ziua ei. Textul spune trei lucruri despre Mireasă: ea s-a pregătit, i s-a dat să se îmbrace, iar haina ei are un înțeles pe care îl numește chiar Scriptura.

De la logodnă la nuntă

Acum suntem logodnica Fiului, iar la sfârșit vom fi mireasa Mielului. Pavel le scrie corintenilor: „v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (Doi Corinteni 11, versetul

2). O logodnă privește întotdeauna înainte, spre ziua nunții. Drumul începe cu chemarea și nașterea din nou și ajunge până la roada Duhului.

Logodna nu este o relație de afaceri, ci una de admirație și de iubire (lecția 3). De aceea vremea logodnei nu este o vreme de așteptare leneșă. Ioan scrie: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățǎ, după cum El este curat” (Întâi Ioan 3, versetul 3). Cine așteaptă cu adevărat ziua nunții se pregătește pentru ea.

Știm din viață că sunt mirese care vor să se mărite, dar nu se pregătesc. Ziua nunții Mielului însă nu găsește o mireasă nepregătită, ci una care a trăit vremea logodnei în vederea acelei zile, ca fecioarele care erau gata (lecția 1).

Inul subțire: faptele neprihănite ale sfinților

Scriptura nu ne lasă să ghicim ce este inul subțire: paranteza din versetul 8 îl numește faptele neprihănite ale sfinților. Haina Miresei nu este o țesătură străină de viața ei, ci este țesută din viața ei. Ea poartă ceea ce a trăit.

Nu este vorba de fapte făcute după capul nostru, din când în când, ci de fapte „făcute în ascultare de Dumnezeu”, prin lucrarea răbdătoare de a ne îmbrăca cu îndelunga răbdare și cu bunătatea. Mireasa a unit fapta cu credința, așa cum Noe a unit credința cu lucrul la corabie. Cine face lucruri bune, dar nu în rânduiala lui Dumnezeu, are înaintea Lui fapte ca o haină mânjită, pentru că nu zidesc în el chipul lui Hristos.

Aici Apocalipsa 19 se leagă de Sardes, unde Domnul n-a găsit faptele bisericii desăvârșite (lecția 6). Mireasa, în schimb, este îmbrăcată tocmai cu fapte neprihănite. Ce trăim acum, în ascultare, este firul din care se țese haina pe care o vom purta atunci.

„S-a pregătit” și „i s-a dat”

Cine ia haina drept un obiect dăruit din afară vede aici o contradicție: ori s-a pregătit ea, ori i s-a dat. Contradicția dispare când înțelegem ce anume i s-a dat.

Mireasei nu i s-a dat o haină în locul pregătirii, ci i s-a dat să poarte ceea ce pregătirea a făcut din ea. I s-a dat chemarea, când era goală și fără niciun drept (lecția 3). I s-a dat spălarea prin sângele Mielului (lecția 3). I s-au dat Învățătorul și Duhul, care au lucrat în ea răbdarea și bunătatea. I s-a dat harul de a deveni asemenea Mirelui. Și în ziua nunții i s-a dat cinstea de a se arăta îmbrăcată cu inul faptelor ei neprihănite. Tot ce are este primit, și totuși tot ce poartă a fost lucrat în ea, prin ascultare.

De aceea nu ne putem lăuda cu haina: ea este roada Duhului, nu a firii noastre. Dar nici nu putem lăsa pregătirea în seama Altuia. „Soția Lui s-a pregătit.” Pentru cine se pregătește astfel, făgăduința este plină de mângâiere: „vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (Doi Petru 1, versetul 11). Pregătirea nu este o povară pusă pe umerii unei mirese speriate, ci răspunsul inimii care își iubește Mirele și vrea să-I semene.

Pe scurt

Mireasa din Apocalipsa 19 este opusul omului fără haină din Matei 22:

- el a venit crezându-se pregătit; ea s-a pregătit cu adevărat;
- el a intrat gol; ei i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, cu faptele neprihănite pe care Duhul le-a lucrat în ea.

Vremea logodnei este vremea noastră de acum. Cine îl iubește pe Mire se curățește și lucrează, în ascultare, la haina pe care o va purta în ziua nunții.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 2. Comparați Apocalipsa 19, versetele 7–8 cu Matei 22, versetele 11–12. Ce a făcut Mireasa în vremea logodnei și ce nu a făcut omul din odaia de nuntă?

Întrebarea 3. Citiți Apocalipsa 19, versetul 8. Dacă inul subțire sunt „faptele neprihănite ale sfinților", ce i s-a dat, de fapt, Mireasei? Cum se împacă „s-a pregătit" cu „i s-a dat"?

Partea a doua: Lucrați la haină cât mai este vreme

Dezbrăcați de mânie, îmbrăcați cu răbdare

Învățătura capitolelor de până acum se aplică întâi la lucrurile mărunte ale fiecărei zile. Pavel spune: „lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire" (Coloseni 3, versetul 8). Astăzi, în casa ta, la serviciu sau în adunare, trebuie să te dezbraci de mânie și de faptele firii și să te îmbraci cu îndelungă răbdare.

Fiecare zi aduce lecțiile ei. Un cuvânt nedrept al unui frate este o lecție de iertare. O întârziere care te enervează este o lecție de răbdare. O laudă primită este o lecție de smerenie. Duhul nu ne trimite la o școală îndepărtată, ci ne învață chiar acolo unde trăim. Cine nu vede lecțiile le pierde, iar cine le vede are în fiecare zi prilejul să lucreze la haină.

Nu te descuraja când mânia se ridică iar. Orice elev greșește când învață. Ia aminte la greșeală, cere iertare și dezbracă-te de ea încă o dată. Așa cum Noe a pus grindă lângă grindă, și haina se lucrează fir cu fir (lecția 2).

Ucenicul și omul religios

Doi oameni pot sta în aceeași bancă și totuși să fie foarte diferiți. Pentru unul, răbdarea și bunătatea sunt o grijă de fiecare zi, din zori până seara, iar umblarea după lucrurile Duhului este pe primul loc.

Celălalt are cam aceleași preocupări ca înainte de convertire. Domnul a pus condiția ucenicului: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9, versetul 23).

Omul religios este înscris în școală, dar nu învață. Nu a intrat în școala-atelier a lui Hristos și nu este interesat să capete chipul lui Hristos. Face din când în când fapte bune, dar fără să renunțe la sine. Vrea mântuire fără să lase lucrurile lumii. Și nu vede că tocmai învățăturile pe care le ocolește erau lecțiile din care trebuia să-și lucreze haina.

Ucenicul, dimpotrivă, umblă după roada Duhului ca după o comoară de mare preț. El știe că școala este gratuită, dar că îi cere toată viața. Nu vine la ore din obligație, ci pentru că îl iubește pe Învățător și vrea să-I semene.

Lucrarea care contează

Faptele bune nu sunt toate la fel. Dacă dai unui cerșetor pe stradă câțiva lei sau o pâine, ai făcut o faptă bună, dar aceasta este o parte foarte mică din chipul lui Hristos. Lucrarea cea mare la care suntem chemați este îmbrăcarea cu îndurare, bunătate, smerenie, blândețe și răbdare. Aceasta este corabia noastră. Fără ea, oricât de mari ar fi lucrările noastre, sunt în zadar.

Nu vorbim despre fapte alese după capul nostru: „noi suntem lucrarea Lui” (Efeseni 2, versetul 10), iar Dumnezeu a pregătit mai dinainte faptele bune în care să umblăm. El ne dă de lucru pe lângă frați, pe lângă orfani, văduve, străini și săraci. Celor care au umblat în facerea de bine, Domnul le va spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția” (Matei 25, versetul 34). Ei L-au hrănit, L-au adăpat și L-au primit (Matei 25, versetele 35–36), iar faptele acestea le ieșeau firesc din inima pe care o deveniseră.

Peste toate stă ascultarea. Saul a cruțat pe împăratul Agag și cele mai bune din vite, deși i se poruncise să nimicească totul. A adus jertfe, dar n-a ascultat, iar „ascultarea face mai mult decât jertfele” (Întâi Samuel 15, versetul 22). Noe a făcut „tot ce-i poruncise Dumnezeu”; Saul a făcut doar ce i s-a părut lui bine. Un elev care face ce vrea el în loc de ce i s-a cerut nu învață materia.

Cercetați-vă

Fiecare dintre noi trebuie să se cerceteze: dacă este cu adevărat interesat să devină asemenea lui Hristos și dacă lucrează în mod conștient la bunătate, la facerea de bine, la blândețe și la înfrânarea poftelor. Câteva întrebări ne pot ajuta să ne vedem locul în școală:

- Sunt astăzi mai răbdător decât eram acum un an?
- Iert mai repede decât înainte?
- Mă mânii mai rar și mă smeresc mai ușor?
- Caut Cuvântul ca pe o materie pe care vreau să o învăț, sau doar îl ascult?
- Am pe cineva mai înaintat în credință de la care să învăț și căruia să-i dau socoteală?

Este mai bine să descopăr astăzi că sunt gol decât să amuțesc în ziua nunții.

Pe scurt

Haina este lucrarea Duhului în noi, iar îmbrăcarea se lucrează zilnic, în ascultare: ne dezbrăcăm de mânie, ne îmbrăcăm cu răbdare și umblăm în faptele bune pregătite de El. Ucenicul învață, omul religios doar este înscris. Cât mai este vreme, să lucrăm la haină cum a lucrat Noe la corabie, ca să fim găsiți gata în ziua nunții.

Oprește-te și gândește-te

Întrebarea 4. Comparați Coloseni 3, versetul 8 cu Coloseni 3, versetul 12. Ce situații din săptămâna aceasta au fost lecții de răbdare, de iertare sau de smerenie? Cum le-ai răspuns și ce ai învățat din ele?

Întrebarea 5. Citiți Matei 25, versetele 34–36, Matei 7, versetele 22–23 și Întâi Samuel 15, versetul 22. De ce faptele celor binecuvântați le ieșeau firesc din ce deveniseră, iar minunile și jertfele celorlalți nu i-au ajutat? Ce îți arată aceasta despre ținta școlii lui Hristos?

Pentru viața ta

Acum gândește-te la viața ta:

Întrebarea 6. Privind la toate cele opt lecții, care este pasul cel mai important pe care îl faci de acum în lucrarea la haina ta?

Pentru săptămâna aceasta îți propun un exercițiu. Folosește întrebările de cercetare din studiu pentru o recapitulare personală: în fiecare zi, întrebările a două capitole.

Încheiere

Să recapitulăm. Din lecția de astăzi reținem trei lucruri.

- Mireasa s-a pregătit, iar inul ei sunt faptele neprihănite.
- Haina se lucrează în zilele obișnuite, prin lecțiile lor.
- Cât mai este vreme, să lucrăm la haină, ca să fim găsiți asemenea Mirelui.

Pregătirea pentru nuntă nu se face la ușa odaii, ci acasă, cu mult înainte. Noe nu și-a făcut corabia când au început apele, ci în anii liniștiți de dinainte, când ceilalți mâncau și beau. Dumnezeu a pregătit totul fără plată: jertfa care spală, legământul care acoperă goliciunea, Învățătorul care ne arată cum să trăim și Duhul care ne schimbă.

Partea noastră este să mergem la școală, să ne însușim lecțiile și să ne îmbrăcăm zi de zi cu Hristos. Așa, când Împăratul va intra să-Și vadă oaspeții, va găsi în noi asemănarea cu Domnul Isus. Iar acesta este darul cel mai mare: nu doar că am intrat la nuntă, ci că am devenit asemenea Mirelui.

Domnul să ne ajute să lucrăm cât mai este vreme, ca în ziua nunții să fim găsiți îmbrăcați cu haina de nuntă.

Repetă cu voce tare versetul lecției: „A venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit.” — Apocalipsa 19, versetul 7.

Încheiem cu o rugăciune: Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru harul care ne cheamă la nunta Fiului Tău. Ajută-ne să trăim ce am învățat astăzi și să ne lucrăm haina zi de zi, ca să fim găsiți asemenea Domnului Isus. Amin.

Aceasta a fost ultima lecție din cursul „Haina de nuntă”. Domnul să te ajute să lucrezi la haină cât mai este vreme.